

יאיר ניצני מרים גבה



קסדה בראש טוב

מול המציאות המידרדרת בחוץ, מציאות מדומה היא פתרון פנטסטי. ארזתם לבד לטיסה הווירטואלית?

מציאות מדומה, שבה הלימודים מתקיימים כסדרם, הכי תות מרווחות, והילד יכול לבחור את המורים שלו, כולל שיעור מחשבים עם גיל שווייך ושיעור מוזיקה עם המי-חנכת נועה קירל.

גם דיירי בתי האבות, שלכודים שם כבר שבעה חודשים, יקבלו קסדות שדרכן יוכלו לקפוץ לבקר את הנכדים ול-חבק את בני המשפחה, ואפילו לעשות את זה ב"נסיעה" על אופנוע הארלי דיווידסון, שתגרום להם להרגיש שהם בטיול אחרי צבא.

מובן שיש עוד עבודה שצריך לעשות עם הקסדות האלה, כדי שכל החושים ישתתפו בחוויה. אבל אני בטוח שהמפ-תחים לא שוקטים על השמרים. עוד מעט נוכל גם לממש ולהריח, ובעזרת הקסדה, שתחליף את מסיכת הקורונה המבאסת, נוכל לדמות ביקור במסעדת שף שבכלל לא בסגרה בגלל הקורונה, ושבה חיים כהן מבשל רק בשביל-נו ניוקי משובח ברוטב ערמונים – הכל בזמן שאנחנו אוכלים מנה חמה במטבח.

כולנו מתגעגעים להופעות תיאטרון ולמוזיקה, ועם המציאות הווירטואלית נוכל לחזור ולהינות מקצת תרבות. מי שמתגעגע יוכל לרקוד בהופעה של אלביס, לשיר עם יוסי בנאי ולחזור לימים היפים, שבהם נתנו לנו לשבת מאחורי עמוד תאורה, דחפו אותנו בתור למזנון ושפכו עלינו בירה כל ההופעה. למתגעגעים לארוחות החג, הקסדה תאפשר ליהנות מארוחה עם כל בני המשפחה, כולל הדודה החטטנית, הדוד השיכור, האוכל הבינוני, ההערות הנבזיות והסיר על הרגליים בנסיעה הווירטואלית.

מי שלכוד בבית, נמצא בחל"ת או סתם סגרו לו את העסק ואין לו מושג איך יפר-נס עכשיו את המשפחה, יקבל לקסדה את משחק "נוסעים למשרד" – שבו יוכל להיכנס לרכב חברה וירטואלי, לעמוד 45 דקות בפקק וירטואלי בדרך למשרד הווירטואלי בחב-רת ההייטק הווירטואלית, שמפתחת משחקי מציאות וירטואלית.

מי שנגמר לו הכסף וכבר לא יכול לקנות בסופר, יוכל להסתובב בסופר וירטואלי, לה-עמיס מוצרים בסל הווירטואלי ולשלם בכסף וירטואלי, מה שבוודאי ישביע את הרעב שלו ושל בני משפחתו, לפחות באופן וירטואלי.

המציאות המדומה יכולה גם לחצות

מגורים ולסייע לבחורי הישיבות, שיוכלו לקיים שיעורי גמרא בבית מדרש וירטואלי, לצד מאות אברכים ויר-טואליים – והכל בזמן שהם יושבים לבד בסלון ולא מפיי-רים שום הנחיית בטיחות.

מי שחלה בקורונה או במחלה אחרת ונאלץ להתאשפז בבית חולים, יוכל להרכיב שם את קסדת המציאות המי-דומה ולהרגיש שהוא מטופל בקליניקה פרטית מאובזרת בשווייץ, בזמן שהוא שוכב על מזרן במחלקת הקורונה בחניון של בילינסון.

אפשר לשלב גם פיצ'רים היסטוריים, שיאפשרו לנו לברוח לעבר ולהעביר מדי יום כמה שעות במהפכה הצ-רפתית, במסיבת התה של בוסטון או במסעות הצלב. כש-תוריד את הקסדה ואשתך תבקש ממך לשטוף את הכלים, תוכל להגיד לה שתרד לך מהראש כי אתה גמור – כל היום רדפת אחרי ממותה. ●

yairn@israelhayom.co.il

התיירים, אני מציע שכמו משחקי סימולטור של טייסים, ימציאו סימולטור שיאפשר לנו לדמות את חוויית הנוסעים. בתקופה שבה אפילו טיסת צ'רטר לבוקרשט נראית כמו נוסטלגיה מעוררת געגועים, אין סיבה שלא נוכל לשחזר את החוויה באמצעים וירטואליים.

מרגע שתרכיב את משקפי המציאות המדומה תוכל לע-לות לטיסה, כמובן אחרי דיליי של שלוש שעות בטרמינל, מאבטחת אנטיפתיית שתשאול "נתנו לך משהו להעביר?" ו"למה אני שואלת את זה?", ואפשרות לקנות סנדוויץ' טונה ב-50 שקלים, כולל אלקטרורה מיוחדת שתשחזר במדויק את תחושת הצרבת.

בהמשך תוכל להרגיש ממש כאילו אתה מצטופף במי-טוס ליד שכן שגם חמש שעות בטרמינל לא שכנעו אותו לרכוש דאודורנט בדיז'יין, ומאחור תינזק בוכה שהחליט לעשות במכנסים. במסגרת ההדמיה תוכל לצעוק על



איור: טל לזר

דיילת וירטואלית שאתה רוצה שדרוג, שתזיז את הנוס-עים הווירטואליים שנשענים לך על הכיסא, ו"תמכרי לי שוקולה, מה, אני אוטאר?"

לסיום, תוכל לרדת מהמטוס הווירטואלי, לגלות שהמ-זודה הווירטואלית שלך נאברה, לריב עם הפקיד הוויר-טואלי במחלקת האבידות והמציאות בשדה התעופה באיסטנבול, ולסיים את הלילה במעצר וירטואלי בסגנון אקספרס של חצות.

בעצם, למה להסתפק בטיסות? בתקופה שבה המציאות

רק הולכת ומידרדרת, ולפעמים נראית בעצמה כמו הזיה אחת גדולה, המציאות המדומה פותחת בפנינו אופציות נהדרות. למשל, במדינה שבה בתי הספר מושבתים (ושגם בימים רגילים מצב מערכת החינוך הוא אללה יוסתור), במקום להשקיע בדברים מסוככים כמו הגדלת הכיתות ושיפור רמת המורים – למה שלא יחלקו לכל ילד קסדת

באחד הלילות התעוררתי למשמע זעקות רמות. קפצתי מתוך השמיכות כנשוך נחש, רק כדי להבין שאת הזעקות הבכייניות פלטתי בעצמי מתוך שינה. בחלומי נקלעתי לתגרה עם כמה פרחחים צעירים, ובמקום להכות אותם בחזרה שוק על ירך, כפי שציפיתי מעצמי לפחות במסגרת של חלום, פצחתי ביללות.

מאותו רגע ואילך כבר לא הצלחתי להירדם שוב. שחז-רתי שוב ושוב את המכות שהוחטפו לי, וכעסתי על עצמי שלמרות שנים של אימונים באמנויות לחימה, בחרתי בתגובה בכיינית. חששתי שהמקרה עלול להוציא לי שם של פחדן ולהוביל לאובדן כושר ההרתעה שלי בעולם החלומות.

בערב סיפרתי בפתיחות את הסיפור לשכנים שלנו. איתן השכן הסביר לי שכדי לשקם את ביטחוני העצמי, לא מס-פיק להתאמן עם מדריכים אמיתיים, "אתה צריך לנסות גם

מציאות מדומה". הוא המליץ על משחק שרכש לבנו לאחרונה, שמתבסס על טכנולוגיה חדישה: "אתה מניח את המשקפיים המיוחדים האלה על הראש שלך, בוחר את המשחק המתאים ונכנס לעולם אחר, שבו אתה יכול להרביץ לכל מיני פושעים כאילו אתה שילוב של ברוס לי ורוקי 4". איתן הניח את משקפי המציאות המדומה על ראשי ובחר עבורי משחק שבו אני צריך להשמיד כל מיני צורות שנעות לעברי במהירות. אחרי שכל מיני משולשים התנפצו לי על הראש כי לא הייתי מספיק מהיר והתחלתי להרגיש כמו משולש כאפות, הוא בחר עבורי משחק אחר.

"זה משחק ממש מפחיד", הסביר. "אתה נכנס למעלית, עולה לקומה גבוהה, ושם, באיזו מר-פסת, מחכה לך קרש שאתה אמור לצעוד עליו, ואז לקפוץ 50 קומות למטה. כף אדיר". כל זה מתרחש, כמובן, בעודי עומד על הרצפה אצלו בבית, בלי שום גורר שחקים בסביבה, מקסימום גורר גבינה במטבח.

הגרפיקה המאורית במשחק נראתה כל כך מציאותית, שהייתי בטוח שאני אכן בקומה ה-50 של מגדל בורג' ח'ליפה בדובאי, ומרוב פחד לא הייתי מסוגל לעשות את הצעד הקטן קדימה, אל הנפילה המדומינת. כל מבט קדימה לעבר ה"תהום" העלה אצלי את מפלס האימה, ובמקביל, את מפלס הצחוקים אצל כל הנוכחים מסביב.

תכלס, גם בלי משחקי מציאות מדומה, אני

חנן חיים בשנים האחרונות בעולם די וירטואלי. הרשתות החברתיות, ופייסבוק בראשן, מציגות לנו עולם לא מציאותי, כשהן מניחות בפנינו בעורמה רק את האני-שים שלדעתן מתאימים לנו וחושבים כמונו. גם הם מגיי-עים בתמונות עם פילטרים שגורמים להם להיראות הרבה יותר טוב מהמציאות.

אבל הבריחה שחוויתי אל עולמות מצוירים הסעירה את דמיוני הרבה יותר מגלישה משעממת ברשתות החברתיות. נזכרתי בזמר ידוע ואהוב, שהשמועה מספרת שכבר שנים, בכל לילה, "עולה" על סימולטור טיסה ממוחשב ומטיס כל הלילה ג'מבו ברחבי העולם, כולל דיווחים לשדות תעופה ולמגדלי פיקוח בדרך ושיחות עם הקצין הראשון. בבוקר הוא הולך לישון ככל פעם בעיר אחרת.

איזו בריחה נהדרת, חשבתי לעצמי, ותהיתי איך לא חש-כתי על זה בעצמי. עכשיו, כשאי אפשר לטוס כמעט לשום מקום, מציאות מדומה יכולה להיות פתרון פנטסטי עבור כולנו. מכיוון שחוויות הטיסה של רובנו מגיעות ממחלקת